

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία. 8ρ. 8,—

Ἐτησία φρ. χρ. 10,—

Ἑξαμήνος. 4,50

Ἑξαμήνος > > 5,50

Τρίμηνος. 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐνριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 10

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE RECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια).

Τὴν 5 Νοεμβρίου, τὸ ἑσπέρας, ὁ γαλλικὸς στρατὸς εὐρίσκετο ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὀχυρώματος, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Αὐστριακοὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι θὰ τὸν ἡμπόδιζαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Βέλγιον.

Ἦτο, εἰς ἀπόστασιν τετάρτου λεύγης ἀπὸ τὸ Μόνς, ἄλυσις λοφίσκων διατεταγμένη ἀμφιθεατρικῶς, ἡ μίᾳ ἄκρᾳ τῆς ὁποίας ἐκλινε πρὸς τὸ χωρίον Ζεμμάπ ἡ δὲ ἄλλη πρὸς τὸ Κουέσμ, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ ἐχθρὸς εἶχεν ὀχυρώσει διὰ πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων προπυργίων. Μεταξὺ τῶν δύο χωρίων, αἱ δυνάμεις κλιτὺς εἶχον περιχαρᾶ καὶ τολμήως.

Διὰ τὸν φθάσῃ κανεῖς εἰς τὰς θέσεις ἐκεῖνας, δὲν ὑπῆρχον παρὰ στεναὶ δίοδοι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὰ γαλλικὰ στρατεύματα νὰ ἀναπτυχθῶν.

Τὴν πρωίαν τῆς 6 Νοεμβρίου, μετὰ νύκτα τὴν ὁποίαν διήλθον, μετὰ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὸ βάθος ἐλώδους πεδιάδος, οἱ Γάλλοι, τρέμοντες ἀπὸ τὸ ψυχρὸν καὶ καταπεινασμένοι, ἤρχισαν νὰ κινῶνται, ἐνῶ ὅλοι αἱ μουσικαὶ τῶν συνταγμάτων ἀνέκρουον συγχρόνως, ὡς εἰσαγωγὴν εἰς τὴν μάχην, τὸν ὕμνον τῆς Μασσαλιώτιδος.

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα.

Εἰς τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα, μετὰ μάχην φονικωτάτην, κατὰ τὴν ὁποίαν κάθε στρατιωτικὴ εἶχε κάμῃ θαύματα ἀνδρείας, καὶ τὰ τελευταῖα προπύργια εἶχον καταληφθῇ, οἱ δὲ Οὐγγροὶ οἱ ὁποῖοι τὰ ὑπερησπίζοντο, εἶχον διέλθῃ ἐν στόματι ρομφαίας.

Ἡ νίκη ἦτο πλήρης.

Οἱ γάλλοι στρατιῶται, νηστικοὶ ἀπὸ τῆς προτεραίας, διότι τοῖς εἶχαν εἰπῇ ὅτι ἡ μάχην δὲν θὰ διήρκει πολὺ, ἡμπόρσαν ἐπιτέλους νὰ γευματίσουν εἰς τὰς ἀλωθείσας θέσεις.

Μόνος, πλησίον ὁμίλου συστρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευδαν νὰ ἐπανορθώσουν τὰς ἐξηντλημένας τῶν δυνάμεις, ὁ Ἐδουάρδος, καθήμενος ἐπὶ σωροῦ δερματίνων σάκκων καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν μετὰ τὰς χεῖράς του, μόνος αὐτὸς δὲν ἐσυλλογίζετο νὰ φάγῃ...

Διατί; Ποῖον ἡμποροῦσε νὰ ἦτο τὸ αἷτιον μιᾶς τόσοῦ μεγάλης μεταβολῆς τῶν συνηθειῶν του;

Ὁ Ἰακωβάκης!.. Ὁ πιστὸς του συστρατιώτης καὶ φίλος δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐκεῖ!..

Τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν, ὑπὸ τὴν βροχὴν τῶν μυδραλλίων τὰ στρατεύματα τοῦ στρατηγοῦ Δαμπιέρ ὤρων παραφόρως κατὰ τῶν προπυργίων τοῦ Κουέσμ, ἡ τύχη, αἱ περιπέτεια τῆς συρράξεως τὸν εἶχαν ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸν παρισινὸν ἐθελονητήν. Καὶ ὅταν, μετὰ τὴν μάχην, τὸν ἀνεζήτησε μετὰ τῶν θυμάτων τῆς αἰματηρᾶς ἐκείνης ἡμέρας, τὸν εὗρε, μετὰ σπαραγμὸν ψυχῆς ἀπερίγραπτον, κατακείμενον μετὰ δύο κορμῶν δένδρου καὶ σφίγγοντα σπασμωδικῶς τὸ κοντάκι τοῦ ὅπλου του. Ἡ κεφαλὴ του ἦτο συντετριμμένη!..

Ἰδοὺ διατί, μετὰ τὴν ἐκείνην τὴν φοβερὰν τοῦ ὄρεξιν, μετὰ τὴν ἐξάωρον νηστείαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιβάλλῃ εἰς

τὸν στομάχον του ἡ μάχη, ὁ Ἐδουάρδος, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ φάγῃ.

— Δυστυχισμένη Γιακωβάκη!.. Κακόμοιρο παιδί!.. ἐπιθύρειν ἀκαταπαύστως, σκουπίζων τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Αἱ εὐθυμοὶ κραυγαὶ καὶ αἱ ἐπανειληγμέναι προσ-

κλήσεις τῶν συναδέλφων του, δὲν κατάρθοναν νὰ τῷ διασκεδάσουν τὴν λύπην.

Μίαν ἡμέραν τοῦ ἐπομένου Ἰανουαρίου, ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ξενοδοχείου «Ἡ Περιοτερά».

Εἰς τὴν θύρᾳ τῆς ἐφάνη ἕνας νέος. Δύο ζεύγη χειρῶν ἤπλωθησαν πρὸς αὐτὸν μετὰ συγκίνης, καὶ τὸν ἔσυραν ἐντὸς τῆς οἰκίας μετὰ

κραυγᾶς ἀπεριγράπτου χαρᾶς.

— Τελος πάντων ἦλθες! ὦ, τί εὐτυχία!.. ἔλεγον ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφή, καλύπτουσαι τὸν νέον μετὰ φιλήματα.

Ἐξηπλωμένος πρὸ τῆς ἐστίας, ὁ Τετράδης εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἐδουάρδον Δελσὸλ. Θέλων δὲ νὰ τῷ εὐχηθῇ καὶ αὐτὸς τὸ καλῶς ὤρισεν, ἐπληρώσας ζωηρῶς τὸν νεαρὸν στρατιώτην, μετὰ ὁρῆα αὐτιά καὶ μετὰ σειομένην οὐράν, καὶ τῷ ἔ-

«Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἦτο συντετριμμένη...» (Σελ. 77, νῆσιν, καὶ τὸν ἔσυραν ἐντὸς τῆς οἰκίας μετὰ

γλειψε με πολλήν ἀγάπην τὰς χεῖρας. Ἄλλ' ἀμέσως ἔπειτα ἤρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸν Ἐδουάρδον, νὰ ὀφραίνεται τὰ ἐνδύματά του, νὰ ὀφραίνεται τὸν ἄερα, νὰ μυκτηρίζῃ καὶ νὰ γογγύζῃ ὀρθρινῶδες.

— Κύτταξέ τον, μητέρα, πῶς κάνει! εἶπεν ἡ Ἰουστίνη· δυστυχισμένο ζῶο! γυρεύει τὸν ἀφέντη του!..

Ἀπὸ τὴν μεγάλην της χαρὰν ποῦ ἐπανεβλέπε σὺν καὶ ἀκέραιον τὸν προσφιλεῖ της υἱόν, ἡ κυρία Δελσὺλ δὲν εἶχε συλλογισθῇ ἀκόμη τὸν μικρὸν Παρισινόν.

— Ἄ, ναί, εἶπε, ἀλήθεια. Καὶ ποῦ τὸν ἄφρισε τὸ Γιακωδάκη, παιδί μου; ἠρώτησε τὸν νεαρὸν στρατιώτην.

Με τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, θλίψις διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐδουάρδου.

Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ γράψω, ἀπῆντησε πρὸς τὴν μητέρα του, διὰ νὰ μὴν αὐξήσω τοὺς φόβους ποῦ εἶχες γιὰ μένα. Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος Γιακωδάκης δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ. — Καὶ εἶνε πολὺ κρῖμα, προσέθεσε μετὰ τινος στιγμῆς ὀδυνηρᾶς σιωπῆς, γιατί μέσα εἰς τὸ ἀδύνατο ἐκεῖνο σωματάκι ἐκρύπτετο ψυχὴ ἥρωος καὶ καρδιὰ χρυσή!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ὁ κόσμος τρέχει πρόθυμος νὰ πληρώσῃ καὶ νὰκούσῃ. Εἰς τὸ Ὡδεῖον, τὰς διαλέξεις διοργανώνει ἡ γαλλόφωνος ἐφημερίς τῶν Ἀθηνῶν «Le Monde Hellenique» εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην τὸ περιοδικὸν «Παναθηναῖα». εἰς τὸν Παρνασσόν, ἀνεξάρτητος ὁμᾶς λογίων καὶ ποιητῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς. Δὲν μένει τώρα, παρὰ νὰ διοργανώσῃ καὶ ἡ «Διάπλασις» διαλέξεις διὰ τὴν νεολαίαν. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι γρήγορα θὰ γίνῃ καὶ αὐτό, μετὰ τὸν δρόμον ποῦ ἐπῆρε τὸ νέον εἶδος τῆς πνευματικῆς διασκέδασης. Οἱ γονεῖς, οἱ μεγάλοι ἐν γένει ἔχουν τώρα τὰς «διαλέξεις» των, δύο καὶ τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα, καὶ φαίνονται κατενθουσιασμένοι μετ' αὐτάς. Διατί

καὶ οἱ μικρότεροι νὰ μὴν ἀπαιτήσουν τὰς ἰδικὰς των; Θὰ πῆτε ὅτι αὐτοὶ ἔχουν τὸ Σχολεῖον των, τὰ μαθήματά των. Naί, ἀλλὰ μετὰ τὰς Διαλέξεις μαθαίνει κανεὶς ὅσα δὲν μαθαίνει συνήθως εἰς τὸ Σχολεῖον. Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὰ καλὰ Σχολεῖα, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων, κάμνουν καὶ διαλέξεις χωριστάς.

Ἄλλως τε καὶ εἰς τὰς διαλέξεις τῶν μεγάλων, εἰς τὸν Παρνασσόν καὶ εἰς τὸ Ὡδεῖον, βλέπω συχνὰ καὶ ἐφήβους καὶ παιδιά. Καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ὀλιγώτερον προσεκτικούς καὶ ἐνθουσιᾶδεις ἀκροατάς. Πηγαίνουν διὰ νὰ μάθουν καὶ συγχρόνως διὰ νὰ εὐχαριστηθῶν, νὰ διασκεδάσουν. Διότι αὐτὸ τὸ ἰδιαιτέρον ἔχει ἡ καλὴ Διάλεξις: Ἐνώνει τὸν τερπνὸν μετὰ τὸ ὠφέλιμον. Τέρεται συγχρόνως καὶ διδάσκει. Ὁ καλὸς ὁμιλητὴς ἐκλέγει τὸ θέμα τοῦ εὐχάριστον καὶ τὸ πραγματεύεται ὅσον τὸ δυνατόν ἐλαφρῶς, κομψῶς καὶ ἐπιχαρίτως. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ βάξῃ μέσα εἰς τὴν διδασκαλίαν του, — διότι διδασκαλία εἶνε καὶ ἡ διάλεξις, — ὅλην του τὴν σοφίαν, καὶ νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς ἀκροατάς του ἰδέας καὶ γνώσεις. Ἐπειτα δὲν εἶνε μόνον τὸ ἀκρόαμα, ἀλλὰ καὶ τὸ θέαμα. Εἰς μίαν διάλεξιν, βλέπει κανεὶς κόσμον πολλόν, ὠραίαν αἴθουσαν, στολισμένην πολλάνκις μετὰ ἀφρόγαλα τῆς κοινωνίας. Ἀφίνω δὲ ὅτι πολλὰ διαλέξεις συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἀπαγγελίας ἢ ἀπὸ προβολὰς φωτεινῶν εἰκόνων, σχετικῶν μετὰ τὸ θέμα τοῦ ὁμιλητοῦ.

Θὰ σὰς ἀναφέρω μερικὰς ἀπὸ τὰς ὠραιότερας διαλέξεις ποῦ ἔγιναν αὐτὸν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐν ἀπόγευμα ὁ καθηγητὴς κ. Σωτηριάδης ὠμίλησε περὶ τοῦ «Ἐρωτοκρίτου», τοῦ περιφήμου κρητικῦ ἔπους, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἡ Ἰλιάς τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος ἐπαραγματούθη περὶ τῶν «Παραδόξων τοῦ Σουδαριτισμοῦ» καὶ διηγήθη ἕνα σωρὸ ἀνέκδοτα περὶ τῶν μαλθακῶν Σουδαριτῶν τῆς ἀρχαιότητος, μετὰ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια. Ἄλλοτε ὁ κ. Ν. Λάσκαρις διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου ἄλλα ἀνέκδοτα ἐδῶ, ξεκαρδιστικώτατα! Ἄλλοτε ὁ κ. Χ. Ἀννίνος ἐξέθεσε τὰς ἀστείότητας ἀναμνήσεις του ἀπὸ ἐν Βόρειον Σέλας, τὸ ὁποῖον ἐφάνη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1870. Ὁ κ. Γ. Τσοκόπουλος εἶπε πολλὰ ὠραῖα διὰ τὰ τραγούδια τοῦ Δρόμου καὶ διὰ τὰς πρὸ πεντηκονταετίας διασκέδασεις τῶν Ἀθηναίων. Ὁ κ. Νιρβάνας ὠμίλησε διὰ κατὰ παράδοξα φιλολογικὰ εἶδη, διὰ τὰς ἀκροστιχίδας, τὰ ἀναγράμματα, τοὺς καρκινικούς στίχους, καὶ τὰ ποιήματα ποῦ ἀποκλείουν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ γράμ-

μα τοῦ ἀλφαβήτου. Φαντασθῆτε ὅτι ἔχουν γραφῇ ὁλόκληρα ἔπη χωρὶς α, ἢ χωρὶς β, ἢ χωρὶς γ! Τί περιεργὰ πράγματα! Καὶ πόσα ἀκούει κανεὶς καὶ μαθαίνει εἰς αὐτὰς τὰς Διαλέξεις, τὰς ὁποίας κάμνουν ἐναμίλλως οἱ καλλιτέροι καὶ γνωστότεροι λόγοι τῶν Ἀθηναίων.

Ὁμολογῶ ὅτι μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν βλέπω τοὺς νέους, τοὺς ἐφήβους καὶ τὰς νεάνιδας νὰ συγνάζουν εἰς τὰς Διαλέξεις. Εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας τῶν καὶ ὠφελιμωτέρας διασκέδασις. Οὔτε ἡ δραχμή, οὔτε ἡ ὥρα ποῦ ἐξοδεύει κανεὶς, πηγαίνουν ἄδικα. Πότε θὰ γελάσῃ, πότε θὰ συγκινηθῇ, πότε θὰ ἐνθουσιασθῇ, καὶ πάντοτε κατὰ νέον θὰ μάθῃ. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε χρήσιμα, καὶ αὐξάνουν ὅχι μόνον τὰς γνώσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωικότητα. Διότι, καθὼς θὰ ἔχετε ἴσως ἀκούσῃ, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην καὶ νὰ γελάῃ συχνά, καὶ νὰ συγκινηθῇ, καὶ νὰ ἐνθουσιάζεται.

Διὰ νὰ γελάσῃ κανεὶς, — θὰ πῆτε, — ἀρκεῖ νὰ ἰδῇ καὶ τὴν Γκαμήλαν. Μιὰ μικρούλα μάλιστα, παιδική, τὸ παιδί τῆς μεγάλης Γκαμήλας, ποῦ τὴν εἶχαν κάμῃ καὶ τὴν ὠδηγοῦσαν παιδάκια, καὶ ποῦ πρὸ ὀλίγου ἀκριβῶς τὴν ἔβλεπα νὰ περνᾷ, τί ἀστεία ποῦ ἦτον καὶ πόσον ἐγέλασα μετὰ τὸ κεφαλάκι της, μετὰ τὰ ποδαράκια της καὶ μετὰ τὴν οὐρίταν της!.. Naί, ἀλλὰ ἡ Γκαμήλα καὶ τὰ ἀποκρηάτικα ἐν γένει θεάματα ποῦ μᾶς κάμνουν καὶ γελῶμεν, οὔτε νὰ μᾶς συγκινήσουν εἰμποροῦν οὔτε νὰ μᾶς ἐνθουσιάσουν. Τὸ πρὸνόνιον αὐτὸ δὲ ἔχουν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκροάματα, εὐγενέστερα, πνευματικώτερα, ὑψηλότερα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ αἱ φιλολογικαὶ Διαλέξεις, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν πλέον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦ συρμού. Λέγω δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, τὸν πολιτισμένον, αἱ Διαλέξεις εἶνε πρὸ πολλοῦ μία ἀπὸ τὰς ἀγαπητοτέρας ἀπολαύσεις τοῦ ἀνεπτυγμένου κοινού.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ἡ ἌΝΤΙΓΟΝΗ,

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΩΝ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 74.)

Ὅσον διὰ τὸν Αἴμωνα, ἕνα σετόνι ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ἕνα σκέπασμα Μαροκινόν, τὸ ὁποῖον, εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν, ἀπέκρυπτε τὰς κηλίδας ἐνδὸς παιοῦ διδανίου, ἀπέτελεσαν περὶ τὸ εὐλύγιστον σῶμά του ἕνα διάκομον ἀρκετὰ ὠραῖον, μολοντί ρυθμοῦ κάπως ἀπροσδιόριστον...

Ἡ ἐνδυμασία τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ὠδήγει τὰ βήματα τοῦ Τειρεσία, τοῦ τυφλοῦ μάντεως, ἀπῆντησε περισσοτέραν ἐργασίαν ἐκ μέρους τῆς Κας Δωροθέας:

μία κορδέλα βαθυκόκκινος, ἀπὸ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται συνήθως ὡς δέματα εἰς τὰς ποδῖδας τῶν μαγειρισσῶν, ἐρράφη εἰς σχῆμα κανονικοῦ μαιάνδρου ἐπὶ νυκτικοῦ ὑποκαμίσου, τὸ ὁποῖον μετεβλήθη οὕτω εἰς χιτῶνα, καὶ ἕνα κόκκινον κάλυμμα τραπέζης, ὡς εἶδος πέπλου, συνεπλήρωσε τὴν ἐνδυμασίαν γραφικώτατα.

Ἡ Λεονία, ἡ κόρη τῆς Κας Δωροθέας, ἡ ὁποία θὰ ὑπεδύετο τὴν Ἰσμήνην, εἶχε κατασκευάσῃ, — μετὰ τὰς φίλας της αἱ ὁποῖαι θὰ ἔπαιζαν τοὺς ρόλους τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Εὐρυδίκης, — λευκάς ἐσθῆτας πολυπύχους, ἀπὸ κοινὴν μανδραπολάμι, καὶ πολυχρόμους μανδύας, πράγματα ἀρχαίους, διότι δι' αὐτοὺς ἐχρησιμοποιήθησαν, ἐξαχθέντα ἀπὸ τὸ ἐρμάρι τῆς γαίης, ὅπου πρὸ πολλοῦ ἀνεπαύοντο, κατὰ ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ὑπηρετήσει ἄλλοτε πιστῶς ὡς παραπετάσματα τῶν παραθύρων...

Ἡ κυρία Δωροθέα δὲν ἦτο ἄλλως τε ἡ μόνη ποῦ ἐνδιέφερετο διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως: αἱ οἰκογένειαι τῶν διαφόρων ἐρασιτεχνῶν, κατευχαριστημένα διότι τὰ παιδιὰ των θὰ ἐλάμβαναν μέρος εἰς διασκέδασις ὅχι τόσο συνήθη, προσέφεραν ἀφειδῶς τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰς συμβολὰς των διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν. Λάμπαι, καθίσματα, πιατικά, ἀσημικά, τάπητες κτλ. ἐστάλησαν προθύμως εἰς τὴν ἐπαυλιν διὰ νὰ πληρώσουν τὰ πολυάριθμα κενὰ τῆς αὐτοσχεδίου διοργανώσεως. Ἐξασφαλισμένοι ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτό, οἱ διοργανωταὶ ἠμποροῦσαν τώρα νὰ ἀφιερωθῶν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν μελέτην των, καὶ αἱ δοκιμαὶ ἐγίνοντο συνεχεῖς.

Ἡ κυρία Δωροθέα ἤρχισε μάλιστα νὰ συλλογίζεται, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κρέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ τὰς λεπτεπίλεπτους φροντίδας τοῦ ἱμπεριζαίου, εἰδείκνυε ἤδη ἴσως ὑπερβολικὴν καὶ διὰ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ ρόλου τῆς Ἰσμήνης. Διαρκῶς ὑπεδείκνυε τελειοποιήσεις εἰς τὴν δεσποινίδα Λεονίαν: αὐτὸς ὁ τόνος δὲν ἦτο ἀρκετὰ σοβαρὸς, ἐκείνη ἡ χειρονομία δὲν ἐξέφραζε ἀρκετὴν λύπην...

Καὶ ὅπως πάντοτε συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἶχαν ἐπέλθῃ μικραὶ ψυχρότητες, εἶχαν παρατηρηθῇ σπέρματα ἀνυποταξίας. Ὁ ἕνας ἐπέμενε νὰ πάρῃ ἕνα πρόσωπον βωδόν, ἐνῶ ἐκρίνετο ὡς πολὺ κατάλληλος διὰ νὰ ὁμιλήσῃ ἄλλος ἐπιοτιμώμενος ἕνα ἐκτενὲς μονόλογον, ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἢ πέντε στίχους, οἱ ὁποῖοι τῷ ἔλαγον κατὰ τὴν διανομήν ἢ μητέρα μιᾶς δεσποινίδος ἐστενοχωρεῖτο διότι ἡ κόρη τῆς θάπηνθηκε δημοσίᾳ: μία θεία εὗρισκεν ὅτι ὁ μικρότερος ἀνεψιὸς τῆς ἦτο καταλληλότερος ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον πρὸς ἀπαγγελίαν ἐνδὸς τεμαχίου: μία καλὴ

γιαγιά ἐφοβεῖτο διὰ τὴν ἐξοδὸν ἀπὸ τὸ παράθυρον... Τελος πάντων, καθένας εὗρισκε τὸν ρόλον τοῦ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλους, καὶ μερικοὶ προσεβάλλοντο ποῦ ἔβλεπαν τοὺς διοργανωτὰς νὰ ἐνδιαφείωνται περισσότερο διὰ ρόλους ἄλλους. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐξάψεως τῶν μικρῶν αὐτῶν ματαιοδοξίῶν, οἱ χαρακτῆρες οἱ ὁποῖοι διετήρουν τὴν ἡρεμίαν των, ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι ἐδείκνυν ὑπομονήν, μετριοφροσύνην, αὐταπάρνησιν, ἐξετιμῶντο καὶ ἐθαυμάζοντο γενικῶς.

Ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς παραστάσεως.

Ὁ καιρὸς, βροχερὸς ὅλην τὴν ἐβδομάδα, εἶχε χειροτερεύσῃ τὴν παραμονήν. Ὁλὴν ἐκείνην τὴν νύκτα, ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο καὶ τὸ πρῶτ' ἀκόμη ἐξηκολούθει νὰ φυσᾷ δυνατὰ. Ἐνας πέτρινος στύλος, εἰς τὸν κήπον τῆς ἐπαύλεως, κατέπεσε: σπασμένοι κλάδοι, διεσπαρμένοι εἰς τοὺς δρόμους, ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ὀρμῆς τῆς θυέλλης: μέγιστα δένδρα εἶχαν ξεριζωθῇ καὶ ἐφρατταν εἰς μερικά μέρη τοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, ἢ δὲ βροχὴ κατέπιπτε ραγδαία καὶ ἀμείλικτος.

Αἱ νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι ὑπεδύοντο τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἐπαυλιν ἀπὸ δύο ἡμερῶν. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἐρασιτέχναι πῶς θὰ ὑπερεπῆδον τὰ ἐμπόδια; Ὅσα τοὺς ἄφιναν οἱ γονεῖς των νὰ κάμουν τόσον δρόμον μετὰ τέτοιον καιρὸν;

Καὶ ἀκόμη, ἐπρόκειτο νὰ τελειώσουν διάφοροι προετοιμασίαι. Ἡ ἐξέδρα, ἡ ἡ ὁποία ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἐφραττε τὰ παράθυρα καὶ καθίστα τὴν αἴθουσαν ἀκατοίκητον, ἦτο ἀκόμη γυμνὴ καὶ ἀσχημος, ὅπως τὴν εἶχεν ἀφίσει ὁ ξυλουργός: τὸ παραβάν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐσχημάτιζε μίαν διόδον διὰ τοὺς ἡθοποιούς, ἐπεριμένετο ἀκόμη πολλὰ λάμπαι δὲν εἶχαν κρεμασθῇ, καὶ ὁ φωτισμὸς ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ ἀνεπαρκής. Ἡ οἰκοδόσποινα, ἡ ὁποία ἐννοοῦσε νὰ λυθοῦν γρήγορα ὅλα τὰ ἐκκρεμῇ ζητήματα, ἤρχισε νὰ γίνετα νευρική. Ἐξ ἄλλου, ἡ σχεδὸν διάρχης παρουσία τοῦ ἱμπεριζαίου, ὅσον ἀξιαγάπητος καὶ ἂν ἦτο ὁ νέος αὐτός, ἐπροξενούσεν εἰς τὴν κυρίαν Δωροθέαν κάποιαν ἀνησυχίαν. Μήπως δι' αὐτὴν δὲν ἐσυμβόλιζε τὸ μέλλον καὶ τὸ ἄγνωστον; Καὶ σχεδὸν ἐδικαιολογοῦσεν ἕνα φίλον τῆς οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος ὁμιλῶν περὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, τὸν ὠνόμαζεν ἐχθρὸν καὶ κλέπτην.

Ἡ ὑπόκωφος αὐτῇ ἀντιπάθεια ἐξεδηλώθη διὰ μιᾶς ζωηρᾶς κάπως ἐπικρίσεως τῆς θέσεως τοῦ ὑποβολέως, τὴν ὁποίαν κανὲν παραπέτασμα δὲν θ' ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν θεατῶν. Τὰ ἀρχαιολογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ νέου δὲν κατάρωσαν νὰ πείσουν τὴν οἰκοδόσποι-

ναν. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἡ συζήτησις θὰ ἐξετραχύνετο ἐπικινδύνως. Ἀλλ' ὁ βωμὸς τοῦ Βάκχου ἀποκατέστησε τὴν εἰρήνην. Ποῦ θὰ εὕρισκαν τὸ ἀπαραίτητον αὐτὸ στόλισμα τῆς σκηνῆς;

— Ἐγὼ μιὰ ἰδέα! εἶπεν ἡ κυρία Δωροθέα: ὅταν θὰ γυρίσετε, ὁ βωμὸς θὰ εἶνε ἐτοιμός.

Ἡ ἰδέα ἦτο ἕνα κιβώτιον. Εἰς ἐξοχικὸν σπιτικόν, ὅπου τὰ μεγάλα κιβώτια ἐχρησίμευαν ὡς τουαλέττες καὶ τὰ μικρὰ ὡς ὑποστηρίγματα τῶν ρασιτῶν, τί φυσικώτερον ἀπὸ τὸ νὰ διαλέξῃ κανεὶς ἐν μετρίου μεγέθους, νὰ τὸ στήσῃ ὀρθιον, νὰ τὸ σκεπάσῃ μετὰ λευκὸν ὑφασμα, νὰ τὸ στολίσῃ μετὰ γυρλάντες ἀπὸ κλώνους ἀμπέλου, νὰ τὸ ἐπιστέψῃ μετὰ κύνιστρον σταφυλῶν καὶ νὰνακράξῃ: «Ἴδου ἡ θυμέλη, τὴν ὁποίαν ζητεῖτε!».

Τὸ ἀπόγευμα ὅλον, εἰς κάθε στιγμήν, πότε ἤρχετο ἐν ἀπὸ τὰ πράγματα ποῦ ἐπεριμένοντο, πότε ἐν ἀπὸ τὰ πρόσωπα... ἄνευ ἀπευκατίου. Εἰς τὰς ἐπτά, ὅλα ἦσαν ἐτοιμα: ἡ ἐξέδρα, σκεπασμένη μ' ἕνα μέγαν ἐγχώριον τάπητα, σοβαροῦ χρωματισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξετείνετο ὀλίγον καὶ εἰς τὸ πάτωμα: οἱ λαμπτήρες ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, εἰς τὰς θέσεις των: ὁ βωμὸς τοῦ Βάκχου, ὠραϊστάτος πρᾶγματι: μέγιστος ἐκόν, παριστώσα τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος, καρφωμένη ἄνωθεν τῆς σκηνῆς, καὶ ἀπέναντι, πάγκοι καὶ καρέκλες, ἀρραδιασμένοι ἐν τάξει διὰ τοὺς θεατάς.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΧΩΡΙΩ

Πάνω ἀπ' τὴ χώρα, ἐστὶν ὑψηλὴ μεριά
Ποῦ ἀνητοφωλή, θαρρεῖς, ἀπὸ μακρὰ
Μέσ' ἕνα ρεῖμα,
Ἐαπλώνονται σὰ χιόνια ἐστὶ βουνό
Καὶ λάμπουν, σὰν μισοῖμι φωτεινὸν,
Τῆς Τήνου στέμμα.

Τὰ δύο χωριά, Γαλήνιο, χαρὰν
Λές, πάνω ἀπ' τὰλλα, μοιάζει με σκοπὸ
Ποῦ τὰ φυλάει.
Στὴν κρουσταλλένια βρύσι του, θαρρεῖς,
Λευκὴ νεράϊδα παίζει ὀλημερίς
Καὶ σοῦ γελάει.

Στὴν βρύσι ἐκείνη ἐκάθησα κ' ἐγὼ
Καὶ ἐστὶν νερὸ θαρρῶντας τὸ γοργόν,
Σὰ λάμπῃ ὀνείρου,
Ὅλοξάνθη νὰ πλένῃ κοπελλιά,
Θυμῆθηκα τὰ χρόνια τὰ παλιὰ
Τοῦ θεοῦ Ὀμήρου.

Ἦταν πρῶτ'. Στὸ χωριουδάκι αὐτό
Φυσσοῦσε μελετᾶν χυδαῖον,
Λεπτό, βουνήσιο.

Καὶ ἐστὶν εὐλογημένην του πνοή
Ἐννοια ἐστὶν ψυχὴ, γιὰ τὴ ζωὴ
Πόθο περισσόν.

Ἀπὸ 'να πεζουλάκι του ψηλὸ
Πρὸς τὸ νησάκι στρέφω τὸ ἀπαλὸ
Καὶ τὸ κωττάζω.
Ἀπ' τὴ στιγμήν ἐκείνην πῶς πολὺ
Ἀγάπησα τὴν Τήνον τὴν καλὴ
Καὶ τὴ δοξάζω!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Η ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Οι γονείς του Τοτού, που είνε πλούσιοι και τὸν ἀγαποῦν πολύ, ἐκάλεσαν ἑστὸ σπίτι ἕνα ζωγράφο νὰ τοῦ εἰκόνα του μὲ χρώματα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τοτός εἰδεῖξε μεγάλη χαρὰ καὶ ἔκαμε καλὴ ὑποδοχὴ τοῦ ζωγράφου. Ἐπειτα ὅμως, ὅταν τὸν ἔβαλαν νὰ **ποξάρη**, δηλαδή νὰ σταθῇ ἀκίνητος μπροστὰ ἑστὸ ζωγράφο, γιὰ νὰ ξεσηκώσῃ, μὲ τὸ κάρβουνο πρῶτα, τὰ χαρακτηριστικά του, ὁ Τοτός πολὺ γρήγορα ἄρχισε νὰ στενοχωρῆται καὶ νὰ μουμουρίζῃ.

— Μὰ τί; τόσην ὥρα πρέπει νὰ στέκωμαι ἀκίνητος; Αὐτὸ εἶνε βάσανο! Ὁ φωτογράφος, τὴν ἄλλη φορὰ, δὲ μὲ βασάνισε ἔτσι. Στάθηναι μιὰ στιγμή, τσάκ! καὶ ἔτελειώσε.

Τοῦ κάκου τοῦ ἐξηγοῦσαν ὅτι ἄλλο εἶνε ἡ φωτογραφία καὶ ἄλλο ἡ ζωγραφικὴ· ὅτι ἡ φωτογραφία γίνεται ἀμέσως, ἐνῶ ἡ ζωγραφικὴ θέλει καιρό. Ὁ Τοτός δὲν ἄκουγε τίποτε.

— Εἶνε, ἔλεγε, ποῦ δὲν εἶνε καλὸς ὁ ζωγράφος. Ἄν ἦταν τῆς προκοπῆς, θὰ μ'

ἔκαινε καὶ αὐτὸς σὲ μιὰ στιγμή, νά!

Τελοςπάντων, μὲ χίλια βάσανα, στάθηκε, καὶ ὁ ζωγράφος ἔκαμε τὸ πρῶτο σχέδιο. Ἀμέσως ὁ Τοτός ἔτρεξε νὰ τὸ ἰδῇ.

— Μπα! ἐφώναξε· μιὰ μουντζούρα! καὶ ποῦ εἶνε τὰ χρώματα; Ἀράπης εἰμ' ἐγώ;

Τότε τοῦ ἐξήγησαν ὅτι τὸ σχέδιο ἐκεῖνο θὰ τὸ ἔπαιρνε ὁ ζωγράφος ἑστὸ σπίτι του, καὶ ἐκεῖ, μὲ τὴν ἡσυχία του, θὰ τοῦ ἔβαζε τὰ χρώματα καὶ θὰ τὸ ἔκαινε σωστὴ εἰκόνα.

Ὁ Τοτός ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ μὴν τὸ πολυπίστευε...

— Καλὰ, εἶπε, θὰ ἰδοῦμε.

Σὲ κάμποσες ἡμέρες, ὁ ζωγράφος ἔστειλε τὴν εἰκόνα τοῦ Τοτού, τελειωμένη, ὥραιότατη. Ὅλοι τὴν εἶδαν καὶ τὴν ἐθαύμασαν. Καὶ μόνον ὁ Τοτός τὴν εἶδε καὶ... δὲν τοῦ ἄρεσε.

— Καλὲ δὲ σὰς τὸ ἔλεγα, ἐφώναξε, πῶς αὐτὸς ὁ ζωγράφος δὲν ἀξίζει τίποτα; Ποῦ εἶνε τὰ χέρια μου; ποῦ εἶνε τὰ πόδια μου; Ἔτσι μισὸς εἰμαι ἐγώ;

Φαντασθῆτε πὰ τὰ γέλια ποῦ ἔκαμαν ὅλοι ἑστὸ σπίτι!

Η ΤΡΙΣΕΙΓΓΗ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια).

Τί ἀπέγινεν ἔπειτα ἡ μυστηριώδης μηχανή, οὐδεμία εἴδης! Μήπως, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς ὀρμῆς, ἐρίφθη ἀκράτητος εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Μίσσιγκαν; Καὶ ἔπρεπε νὰ γένη νὰ συμπεράνῃ κανεὶς, ὅτι αὐτοκινήτων καὶ θερμαστῆς ἀπωλέσθησαν οὕτω, καὶ ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐγίνετο λόγος οὔτε περὶ τοῦ ἐνός, οὔτε περὶ τοῦ ἄλλου;...

Ἡ πλειονοψηφία ὅμως τοῦ κοινοῦ ἤρνετο νὰ παραδεχθῇ τὴν λύσιν αὐτήν, ἡ ἑποία θὰ ἦτο καὶ ἡ καλλίτερη, καὶ ἐπερίμεναν πάλιν νὰ ἐπανίδουν τὸ αὐτοκίνητον ἐμφανιζόμενον, σήμερον-αὔριον!...

Κατὰ τὸν κ. Οὐάρδ, τὸ φαινόμενον

ἦτο ὑπερφυσικόν· ὁμολογῶ δὲ ὅτι συνεμερίζομαι καὶ ἐγὼ τὴν ἀντίληψιν τοῦ προϊστάμενου του. Ναί, ἐάν ὁ διαβολικὸς ἐκεῖνος ἀρματοδρόμος δὲν ἐνεφανίζετο ἐκ νέου, ἐδικαιούμεθα νὰ κατατάξωμεν τὴν ἐμφάνισίν του μεταξὺ τῶν μυστηρίων ἐκείνων, τὰ ὅποια ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐξηγήσῃ.

Συνωμικήσαμεν πολὺ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὁ προϊστάμενός μου καὶ ἐγώ, ἐνόμιζα δὲ ὅτι ἡ συνομιλία μας εἶχε τελειώσῃ πλέον, ὅταν ὁ κ. Οὐάρδ, ἀφοῦ ἐβημάτισε ὀλίγον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔξαφνα μοῦ εἶπε:

— Ναί... ἡ ἐμφάνισις ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μιλβόκε, κατὰ τὸν διεθνή ἀγῶνα τῶν αὐτοκινήτων, εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον παράδοξα πράγματα τοῦ κόσμου· ἰδοὺ ὅμως καὶ κατὰ ἄλλο, ποῦ δὲν εἶνε ὀλιγώτερον παράδοξον.

Καὶ ὁ κ. Οὐάρδ μοῦ εἰδεῖξε μιὰν ἐκθε-

σιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀστυνομία τῆς Βοστώνης τῷ εἶχε στείλῃ περὶ γεγονότος, διὰ τὸ ὅποιον αἱ ἐφημερίδες τῆς ἰδίας ἐσπέρας ἔκαμναν ἡδὴ ἐκτενὴ λόγον.

Ἐνῶ τὴν ἀνεγίνωσκα, ὁ κ. Οὐάρδ ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἐτελείωσε μιὰν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἐκάθησα πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἔλαβα γινώσιν τῆς ρηθείσης ἐκθέσεως.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν, τὰ παράλια τῆς Νέας Ἀγγλίας, ἀπέναντι τῶν ἀκτῶν τῆς Μαινς, τοῦ Κοννεκτικούτου, τῆς Μασσαχουσέτης, ἦσαν ἀνάστατα ἀπὸ μιὰν ἐμφάνισιν, περὶ τῆς φύσεως τῆς ὁποίας κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ποφανθῇ.

Ὁ γκος κινούμενος, ἐπιπλέων εἰς ἀπὸστασιν δύο ἢ τριῶν μιλίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐξέτελει ταχεῖς ἐλιγμούς, ἔπειτα ἀπεμακρύνετο ὀλισθαίνων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ τέλος ἐχάνετο εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.

Ὁ γκος αὐτὸς μετεκινεῖτο μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε καὶ τὰ καλλίτερα τηλεσκοπία μόλις ἠδύναντο νὰ τὸν παρακολουθοῦν. Τὸ μήκος του δὲν ἐφαινετο νὰ ὑπερβαίῃ τοὺς τριάνοντα ἢ τεσσαράκοντα πόδας. Τὸ σχῆμά του ἦτο ἀτρακτοειδὲς καὶ τὸ χρομὰ του ὑποπράσινον, — χρομὰ, τὸ ὅποιον τῷ ἐπέτρεπε νὰ συγχέεται μετὰ τῆς θαλάσσης. Τὸ μέρος τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς, ὅπου εἶχεν ἐμφανισθῇ τὰς περισοτέρας φορές, ἦτο τὸ ἐκτενόμενον μεταξὺ τοῦ Βορείου Ἀκρωτηρίου τῆς Πολιτείας τοῦ Κοννεκτικούτου καὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Ἀμμοῦς κειμένου εἰς τὴν δυτικὴν ἄκρην τῆς Νέας Σκωτίας.

Εἰς τὴν Πρόνοιαν, εἰς τὴν Βοστώνην, εἰς τὸ Πόρτσμουθ, εἰς τὸ Πόρτλανδ, ἐπανειλημμένως αἱ ἀτμάκατοι ἐπεχείρησαν νὰ πλησιάσουν τὸ κινούμενον ἐκεῖνο σῶμα καὶ νὰ τὸ κυνηγήσουν· ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατάρθωσαν νὰ τὸ φθάσουν. Ἡ καταδίωξις ἐκρίνετο ἀμέσως περιττή. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ γκος ἐχάνετο ἀπὸ ὅλα τὰ βλέμματα!

Δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον, ὅτι πολλοὶ καὶ διάφοροι ἔγιναν ὑποθέσεις περὶ τῆς μυστηριώδους φύσεως τοῦ ἀντικειμένου ἐκεῖνου. Ἀλλ' ἕως τότε καμμία ὑπόθεσις δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ βάσεως ἀσφαλούς καὶ οἱ θαλασσίνοι τὰ ἐθαλάσσανον εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

Κατ' ἀρχάς, ναὶ καὶ αἱ αἰεῖς ἐπίστευσαν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μαστοφόρου τοῦ εἶδους τῶν κητοειδῶν. Ἀλλ' ὡς εἶνε γνωστὸν, τὰ κητὴ ἐν γένει βυθίζονται μὲ κάποιαν κανονικότητα, καὶ ἀφοῦ μείνουν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐκσπενδονίζοντα εἰς ὕψος στήλας ὕδατος ἀναμειγμένου μὲ ἀέρα. Τὸ ζῶον ὅμως

ἐκεῖνο, — ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ζώου, — οὐδέποτε ἕως τώρα εἶχε «βουλιάζῃ», κατὰ τὴν φράσιν τῶν θαλασσιολογῶν, οὐδέποτε εἶχε διαφύγῃ τὴν καταδίωξιν μὲ «μακροβουτί», καὶ οὐδέποτε εἶχεν ἰδῇ κανεὶς ἡ ἀκούσῃ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἡχηρὰν τοῦ ἐκπνοῆν.

Ἀφοῦ λοιπὸν προφανῶς δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν συνομοταξίαν τῶν θαλασσίων μαστοφόρων, ἔπρεπε νὰ γένη νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγνώστου τέρατος, ἀναδύσαντος ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀναφέρουν αἱ μυθολογικαὶ διηγήσεις τοῦ παλαιοῦ καιροῦ; Ἐπρεπε νὰ τὸ κατατάξῃ κανεὶς μεταξὺ τῶν θαλασσίων ὄψεων τῶν θρύλλων, τῶν φοβερῶν καὶ τρομερῶν ἐκείνων κάλμαρ, τῶν κράκεν καὶ τῶν λεβιάθαν, τοὺς ὁποίους ὅλοι ἐγνώριζαν ἐξ ἀκοῆς καὶ φήμης, ἀλλ' οὐδέποτε οὐδεὶς εἶχεν ἰδῇ;...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀφοῦ τὸ τέρας αὐτὸ, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν ἦτο, ἀνεφάνη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ἀγγλίας, τὰ μικρὰ σκάφη, τ' ἀλιευτικὰ πλοίαρκα, δὲν ἐτολμοῦσαν πλέον νὰ ἀναχθοῦν εἰς τὸ πέλαγος. Μόλις ἐσημεῖοντο ὅτι ἐμφάνισις του, ἔσπευδον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πλησιέστερον λιμένα. Βεβαίως τούτο ἀπαιτοῦσεν ἡ φρόνησις, καὶ ἂν τὸ ζῶον ἐκεῖνο εἶχεν ἐπιθετικὰς διαθέσεις, προτιμώτερον ἦτο νὰ μὴν ἐκτίθενται οἱ ἀλιεῖς καὶ νὰ μὴ ριφθοῖν δυνεύουν χωρὶς ἀνάγκην.

Ὅσον διὰ τὰ μεγάλα ἱστιοφόρα καὶ τὰ μεγάλα ἀτμόπλοια, αὐτὰ βεβαίως δὲν εἶχαν κανένα φόβον ἀπὸ τὸ τέρας, φάλαιναν ἡ ὅ,τι ἄλλο. Πολλὰκις τὰ πληρώματά των τὸ διέκριναν εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμναν νὰ τὸ πλησιάσουν, ἐκεῖνο ἀπεμακρύνετο μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε ἀμέσως ἀπηλπίζοντο. Μίαν ἡμέραν μάστις, πολεμικὸν πλοῖον, καταδρομικόν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Βοστώνης, ἂν ὅχι διὰ νὰ τὸ κυνηγήσῃ, τοῦλάχιστον διὰ νὰ τῷ ρίψῃ μερικάς σφαίρας. Ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου τὸ ζῶον ἐμακρύνθη ἐκτὸς βολῆς καὶ ἡ ἀπόπειρα ἐματαιώθη. Ἀλλὰς τὸ μυστηριώδες ζῶον δὲν εἶχε δεῖξῃ ἕως τότε καμμίαν διάθεσιν νὰ ἐπιτελῇ ἐναντίον τῶν ἀλιευτικῶν πλοιαρίων.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διέκοψα τὴν ἀνάγνωσίν μου καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κ. Οὐάρδ, τῷ εἶπα:

— Ὅπωςδὴποτε, δὲν ἐπροξένησεν ἀκόμη κανένα κακὸν ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ τέρατος... Φεύγει πρὸ τῶν μεγάλων πλοίων... Δὲν ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν μικρῶν... Ἡ ἀνησυχία τῶν θαλασσίων καὶ τῶν κατοίκων τῶν παραλίων δὲν πιστεύω νὰ εἶνε μεγάλη...

— Καὶ ὅμως εἶνε, Στράκ, καὶ αὐτὴ ἡ ἐκθεσις τὸ πιστοποιεῖ.

— Ἀλλὰ τὸ ζῶον, κύριε Οὐάρδ, δὲν φαίνεται διόλου ἐπικίνδυνον. Ἐπειτα, ἐν ἀπὸ τὰ δύο: — ἢ θὰ ἐγκαταλείψῃ μίαν ἡμέραν ἐκεῖνα τὰ παράλια, ἢ θὰ τὸ συλλάβουν ἐπιτέλους καὶ θὰ τὸ ἴδωμεν ἐκτεθειμένον εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Οὐάσιγκτωνς!...

— Καὶ ἂν δὲν εἶνε θαλάσσιον τέρας; ὑπέλαβεν ὁ κ. Οὐάρδ.

— Τί ἄλλο εἰμφορεῖ νὰ εἶνε; ἀπῆντησα ἀπορῶν διὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ προϊστάμενός μου.

— Ἐξακολουθήσατε τὴν ἀνάγνωσιν! εἶπεν ὁ κ. Οὐάρδ.

Τὴν ἐξηκολούθησα, καὶ ἰδοὺ τί ἐμαθα ἀπὸ τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐκθέσεως, τῆς ὁποίας ὁ προϊστάμενός μου εἶχεν ὑπογραμμίσῃ μερικὰ μέρη μὲ κόκκινον μολύβι.

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν, κανεὶς δὲν ἀμφέβαλεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θαλασσίου τέρατος καὶ ὅτι διὰ συστηματικῆς καὶ διαρκούς καταδιώξεως θὰ ἀπηλλάσσοντο ἐπιτέλους τὰ παράλια ἐκεῖνα τῆς παρουσίας του. Ἐπειτα ὅμως ἡ πεποίθησις αὐτὴ ἐκλονίσθη, καὶ οἱ σοβαρότεροι ἤρχισαν νὰ σκέπτονται μήπως τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο δὲν ἦτο ζῶον, ἀλλ' ἀπλούστατα σκάφος, πλοῖον νέου εἶδους!

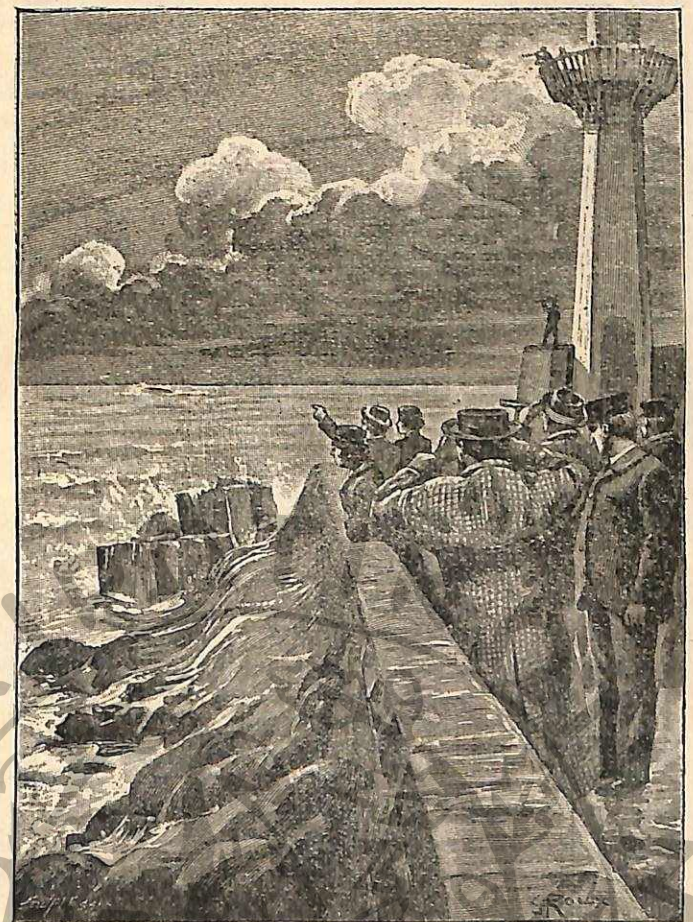
Καὶ τί εἶδους! Τοῦ τελειότερου βεβαίως ἐξ ὧν εἶδεν ὡς τώρα ὁ κόσμος! Ἰσως, διατί ὅχι; πρὶν κοινοποιήσῃ τὸ μυστικὸν τῆς ἐφευρέσεώς του, ὁ ἐφευρέτης προσεπάθει νὰ κινήσῃ τὴν κοινὴν προσοχὴν, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν φόβον τῶν θαλασσινῶν... Τοιαύτη ἀκρίβεια εἰς τὰς κινήσεις του, τοιαύτη ταχύτης εἰς τοὺς ἐλιγμούς του, τοιαύτη εὐκολία εἰς τὸ νὰ διαφύγῃ τὰς καταδιώξεις, χάρις εἰς τὴν ἔκτακτον ταχύτητα τῆς μηχανῆς του, ἦσαν βεβαίως ἱκανὰ νὰ κεντήσουν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν περιέργειαν τῶν ἀνθρώπων.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μεγάλα πρόδοι εἶχαν συντελεσθῇ εἰς τὴν τέχνην τῆς μηχανικῆς θαλασσοπλοίας. Τὰ ὑπερωκεάνεια ἀτμόπλοια ἀνέπτυσσον ἤδη τοιαύτην ταχύτητα, ὥστε πέντε ἡμέραι ἤρκουν διὰ νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασιν

μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου.

Ἀλλ' οἱ μηχανικοὶ δὲν εἶχον προφέρει ἀκόμη τὴν τελευταίαν τὴν λέξιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πολεμικὸν ναυτικόν, καὶ αὐτὸ δὲν ἔμενεν ἐπίσω. Τὰ εὐδρόμα, τὰ τορπιλλικά, τὰ ἀντιτορπιλλικά, ἡδύναντο νὰ συναγωνίζονται πρὸς τὰ ταχύτερα ἀτμόπλοια τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ.

Ὅπωςδὴποτε, ἐάν ἐπρόκειτο περὶ πλοίου νέου τύπου, δὲν κατάρθωσαν ἀκόμη νὰ διακρίνουν καλῶς τὸ σχῆμά του. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὸν μηχανισμόν του, πρέπει νὰ εἶχε δύναμιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπλησίαζαν οὔτε οἱ τελειότεροι. Εἰς τί ὤφειλεν ἄρα γὰρ τὴν δυναμικὴν του ἀξίαν, εἰς ἀτμὸν ἢ εἰς ἡλεκτρισμόν;

«Ὁ γκος αὐτὸς μετεκινεῖτο μὲ τόσην ταχύτητα...» (Σελίς 80. στ. γ')

Κανεὶς δὲν ἤξευρε. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἰστίαν, δὲν ἐχρησιμοποίησεν τὸν ἀνεμόν, καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχε καπνοδόχον, δὲν ἐκινεῖτο δι' ἀτμοῦ.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἐκθέσεως, διέκοψα διὰ δευτέραν φοράν τὴν ἀνάγνωσίν καὶ ἤρχισα νὰ συλλογίζομαι ὅσα εἶχα ἀναγνώσῃ.

— Τί συλλογίζεσαι, Στράκ; ἡρώτησεν ὁ προϊστάμενός μου.

— Συλλογίζομαι, κύριε Οὐάρδ, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν μηχανισμόν τοῦ περὶ οὗ

ὁ λόγος πλοίου, πρέπει νὰ εἶνε τόσο ἰσχυρὸς καὶ τόσο ἀγνωστος ὅσον καὶ ὁ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον δὲν ἤκούσθη πλέον ἀπὸ τὴν

μηχανῆς θὰ ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸ ἰδικόν του ;.. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη, ὅτι ὁ πρῶτος ὑπῆρχεν ἐτι εἰς τὴν ζωὴν, ἰδοὺ ὅτι ἐκτοτε δὲν ἤκούσθη. Τὸ ἴδιον λοιπὸν θὰ ἐγίνετο καὶ διὰ τὸν δευτέρον, καὶ ἀφοῦ ἐνεφανίζετο θαλασσοπορῶν πρὸ τῆς Βοστώνης, τοῦ Πόρτσμουθ, τοῦ Πόρτλανδ, θὰ ἐξηφανίζετο ἔπειτα καὶ αὐτός, χωρὶς νὰ φέρῃ οὔτε ἕλκος ;

Ὅ,τι δὲ ἠδύνατο νὰ δώσῃ κάποιαν βάσιν εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν, ἦτον ὅτι ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς ἐκθέσεως, ἦτοι ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, ἡ παρουσία τοῦ παραδόξου σκάφους δὲν εἶχε σημειωθῇ ἀπὸ κανένα σηματοφόρον τῶν παραλίων ἐκείνων !..

Προσθέτω ὅτι δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ οὔτε εἰς ἄλλα παράλια. Ἄλλ' εἶνε ἀληθές ὅτι θὰ ἦτο ἀκόμη πολὺ τολμηρὸν νὰ πιστοποιῇ κανεὶς τὴν τελειωτικὴν του ἐξαφάνισιν.

Πρέπει, ἄλλως τε, νὰ σημειώσωμεν καὶ τὸ ἐξῆς σπουδαίον : ὅτι δηλαδὴ ἡ ἰδέα ἐνὸς κήτους, ἐνὸς κάλμαρ, ἐνὸς κράκεν, ἐνὸς θαλασσίου ζώου

τελοςπάντων, ἐφαίνετο ἐγκαταλειφθεῖσα ὀριστικῶς.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν αἱ διάφοροι ἐφημερίδες τῆς Συμπολιτείας, πραγματευόμεναι καὶ σχολιάζουσαι τὸ περίεργον γεγονός, συνεπέρινον, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πλοίου ἰδιότυπου, δυναμένου νὰ πλέῃ μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἡ γρηὰ Σουλιώτισσα εἶπε νὰ πεθάνῃ πιά. Ἐνοιωσε τὸ θάνατό της, σὰ νὰ ἔχῃ τὸ προμήνυμά του ἀπὸ καιρὸ. Κι' ἀλήθεια, τὰ στερνὰ της εἰδείξαν πῶς ἦταν ἐτοιμὴ ἡσυχὰ νὰ τὸν καλοδεχτῇ.

Τὴν τελευταία στιγμὴ ἀνῆλθε. Δείλιασε μ' ἓναν τρόπο. Κάτι εἰδείξε πῶς εἶχε λησμονήσῃ.

Γύρω της, θυγατέρες καὶ γαμπροί, τὴν ἐκλαιγαν. Κι' αὐτὴ ἀνάλαβε ἑξαφνὰ. Ζήτησε τὸ μικρὸ τὸν ἑγγονό της. Κι' ἔβγαλε τοὺς ἄλλους ἔξω. Τὴν ὁλοῦ-

στερή της τὴ βουλὴ θὰ τοῦ παράδινε, κ' ἦταν ἐπίσημη ἡ ἐτοιμοθάνατη. Κ' ἐνῶ ἄρχιζε τὸ παραλογισμὸ τῆς, ἡ ματιά της ἔφρεγγε καθαρὰ.

— Σ' ἐσένα, γυιέ μου, εἶπε, θίλω ν' ἀρίσω τὴ διαθέτη μου τὴ μυστική, — κανεὶς νὰ μὴν τὴ μάθῃ! Εὐχὴ μου κ' ἡ κατάρρα μου, νὰ σηκωθῇς νὰ πᾶς ἐπὶ Σουλι. Πρῶτα θέλω νὰ σοῦ μολογήσω πῶς τὸ Σουλι θὰ λευτερωθῇ! Καὶ θὰ πᾶς, ἀντάμα μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς Σουλιώτες. Τότε, ἀφοῦ γονατίσης νὰ φιλήσῃς τ' ἅγιον γῶμα του, νὰ κάμῃς κατοχὴ ἐπὶ τὸ σπίτι. Θὰ τὸ γνωρίσης ἀπὸ τὸ πουρνάρι ἐπὶ τὴν αὐλὴν...μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ὅμως...καὶ τὸ σπίτι νὰ γκρεμιστῇ, ἀλήθεια—νὰ τὸ βρῇς! Καὶ νὰ τὸ ξαναχτίσης ἐπὶ παλιὰ τοῦ θέμελα. Ρωτῶντας, θὰ τὸ μάθῃς. Κάποιος παλιὸς θὰ μαρτυρήσῃ τ' ὄνομά του. Τὸ δικό μας τ' ὄνομα! Νὰ τ' ἀγιάσης πρῶτα, καὶ νὰ κατοικήσῃς. Οἱ Τούρκοι θὰ τὸ μόλεψαν.... Νυφούλα ἤμουν ποῦ τ' ἄρτισα—νὰ πᾶς!

Ἐπειτα νὰ ζητήσῃς τὰ χτήματά μας ποῦ θ' ἀγρίεψαν τώρα καὶ θὰ θέριεψαν. Ἄν τὰ χῇς ξένος, θὰ τὰ πάρῃς μὲ τὸ χέρι σου, μὲ τὸ σπαθί σου! Ὅζα ζητήσῃς καὶ τὸ διάφορό τους τόσα χρόνια. Ἀκούε; Εἶνε ἡ προῖκα μου τὰ παλιοχώραφα, καὶ εἶν' ἀκριβὰ γιὰ σένα! Τέτοια εἶνε ποῦ εἶνε. Τὸν τόπο τὸν ἐλὲν Ἀστροπολάγκο. Ἀπ' τ' ὄνομα θὰ τὸν γνῶρῃς. Θὰ καταλάβῃς μοναχὸς σου. Καὶ τὰ σημάδια θὰ σοῦ τὸν δείξουν ὁλοφάνερα. Στὴν ἄκρῃ εἶνε τὸ ρέμα, τὸ Στειρόρεμα. Καταμεστῆς σηκώνεται ἓνας βράχος, Ἀνεμόβραχος. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω στάλιζαν τὰ γίδια μας, ποῦ ἐγὼ τὰ βόσκαγα κορίτσι. Τώρα ξένα θὰ ρημάζουν—νὰ τὰ διώξῃς! Κι' ἀπὸ πάνου ἄγρια μελίσσια φώλιαζαν. Ἐκεῖ σκαρφάλωνα μικρὰ, καὶ τὰ τρυγοῦσα. Χιλιάδες ὀκάδες τὸ μέλι ὅλῃ γίνῃ τώρα. Κι' εἶνε δικό σου ὅλο τὸ μέλι! Καὶ τὸ κερί. Ὅλα δικά σου θάνα! Μὲ τὴν εὐχὴ μου σοῦ τ' ἀφίνω. Καὶ σ' ἀφίνω γιὰ...μὴ λησμονήσῃς τίποτα...καὶ σὺ πάα...

Ἐπείσε ἀνάστομα καὶ παραδόθηκε. Τὴν τελευταία στιγμὴ σφράγισε μὲ τὸ δάκτυλό τὸ στόμα της. Ἦσαν σημάδια στὸ παιδί. Τὰ μάτια της πιά σ' ἄλλον κόσμον βλέπανε.

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ἐρυθρά, μὲ χρυσὰ γράμματα διὰ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1908.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμηθευθῶν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἐν τοιοῦτον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φρ. 1,75.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρὸν Τάκη :

— Αἰ, τώρα πιά, Τάκη, ὁ ἀδελφός σου ἔχει μιὰ μικρὰ κόρη κ' ἔγινε μπαμπᾶς ὁ πατέρας σου ἔγινε παππούς, ἐγὼ γιὰ γιὰ, καὶ σὺ γιὰ φαντάσου—θεῖος!

Ὁ Τάκης :—Λοιπὸν, εἶνε ἀνάγκη τώρα πιά νὰ πηγαίνω ἐπὶ Σχολεῖο ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακεδόνισσας

Κοκός :—Μαμμά, δὲν εἶπες, ὅτι δὲν θέλεις νὰ καπνίζω ἐπὶ σαλόνι ;

Μητέρα, ἐμφαντικῶς :—Βεβαίως... καὶ ἤθελα νὰ μάθω ποῖος εἶνε αὐτός ὁ κύριος...

Κοκός :—Τὸ τῆκε, μαμμά !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανοῦ Λογογράφου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Πόδαρης Ἀχιλλεὺς ἐνέγραψε διὰ πέντε μῆνας τὸν ὑπ' ἀριθ. 78 συσταθέντα ἄπορον ἐν Μακεδονίᾳ. Εὐγὲ του !

Ἀπολεσθεῖσα Ἑλπίς, μ' ἐνθουσίασεν ἡ ἰδέα σου νὰ δώσῃς καὶ σῆς μιαν παράστασι ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν πόλιν σας, ὅπως κάμνουν οἱ Ἀλεξανδρινοί. Μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃς ἔως τότε ποῦ θὰ ἐπιστρέψω οἱ ξηνητευμένοι καὶ θὰ ἡμπορέσῃς εὐκολώτερα νὰ τὴν ἐκτελέσῃς.

Διόλου δὲν πειράζει νὰ στείλῃς μόνον τὰς ἑνδεκα, Ἐλαφὲ τῆς Αἰγύπτου. Ἀλήθεια, ἀπὸ τὸ κρεβάτι εἶνε γραμμένη αὐτὸ τὸ εὐμορφὸν γραμματάκι ; Δὲν φαίνεται καὶ ὁλόλου ! Περᾶστικά σου.

Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, τῆς Α' Περιόδου μόνον ἀδέτους τόμους ἔχω, ἀλλὰ τῆς Β' ἔχω καὶ ἀδέτους καὶ δεμένους. Χαίρω πολὺ διότι τὸ περιοδικὸν μας ἐφάνη «ἐξαιρετικόν» καὶ εἰς τοὺς γονεῖς σου.

Χαριτωμένον τὸ Π. Πνεῦμα, Μακεδόνισσα, καθὼς καὶ τὸ γραμματάκι σου. Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔδωκα ἀπὸ κανένα μέρος νὰ παγοδρομήσῃς ἢ νὰ τρέχῃς μὲ τὸ ἔλκηνον ἐπάνω στοὺς πάγους καὶ ἐπὶ χιόνια ! Ἀλήθεια λοιπὸν, ἐσυνήθισες τόσο πολλὸ εἰς αὐτὴν τὴν γυμναστικήν, ὥστε δὲν πέφτεις οὔτε μιὰ φορά ; Μπράβο.

Δὲν μ' ἐξέπληξε καὶ πολὺ ὁ μουντζουρωμένος φάκελλος, Ἰαπωνέζικο Τριανταφυλλο, διότι ὑπέθεσα ὅτι ἐλερώθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Θὰ σοῦ δημοσιεύσω ἓνα δύο Παιδικὰ Πνεύματα, ἄλλην φορὰν ὅμως νὰ τὰ γράψῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ὅχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα. Καὶ ἐξυρεῖς διατί ; Διότι ἄλλου φυλάγω τὰ γράμματα, καὶ ἄλλου τὰ Παιδ. Πνεύματα.

Ὁραιότητὴ ἡ περιγραφή τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ χωριοῦ σου, Πνοὴ Ψυχορραγούντος Ἀγγέλου. Εἶσαι εὐτυχὴς ποῦ ἐξυπνᾷς, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν χωρικῶν, τόσο πρῶτ' καὶ βλέπεις τόσο σπάνια πράγματα. Χιονισμένα βουνὰ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς πρωϊνῆς σελήνης δὲν βλέπει κανεὶς βέβαια τόσο συχνά ! Ἀλλὰ σὺ ἔχεις καὶ τὴν χάριν νὰ τὰ περιγράψῃς ὠραία.

Πλοίαρχε Νέμε, ἔχεις δίκαιον νὰ παραπονήσῃς διὰ τὴν πεζότητα — ὠραία ἡ ἐκφρασίς σου, — τῶν Ἀγγελιῶν τοῦ Δημοφῆφ' ἑκατοστῆς. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δι' αὐτὴν εὐθύνεσθε ὀλίγον καὶ σῆς, οἱ μὴ ἀνιχνύοντες εἰς κόμματα καὶ ἐκλέγοντες ἀμερολήπτως τὰ καλλίτερα τῶν ψευδωνύμων. Εἶπες πολλοί : Διατί λοιπὸν δὲν συνασπίζεσθε εἰς ἓνα μέγαλον κόμμα ἄνευ Συνδυασμῶν, διὰ νὰ πολεμήσῃτε τοὺς Συνδυασμούς ; Νὰ τὸ κάμειτε τοῦ χρόνου, καὶ τότε πλέον σῆς θὰ δημοσιεύσῃτε τὰς ὠραίας Ἀγγελίας ποῦ ἐπιθυμεῖτε.

Πῶς νὰ περνᾷς εὐχαρίστως τὰς ἡμέρας σου, Γόνδολε τῆς Βενετίας ; Ξεῦρω κ' ἐγὼ τὴν νὰ σὲ συμβουλεύσω ; Διαβάσεις, βγαίνεις ἔξω, κάμνεις καὶ δέχῃσαι ἐπισκέψεις, —ἀλλ' αὐτὰ δὲν σοῦ ἀρκούν. Θέλεις καὶ κάτι ἄλλο ποῦ νὰ ποικίλῃ τὴν μονοτονίαν. Ἀλλὰ τί ; Ἐπρεπε νὰ γνωρίζω καλλίτερα τὰς κλίσεις σου, τὰ γούστα σου, τὰ ταλέντα σου. Νὰ σοῦ πῶ ἔξωφρα νὰ ζωγραφίσῃς ; νὰ παίξῃς μουσικὴν ; νὰ διοργανώσῃς φιλανθρωπικὰς ἐορτάς ; Ἀλλὰ δι' αὐτὰ χρειάζονται κλίσεις καὶ εἰδικότητες. Σκέψου λοιπὸν καὶ εὐρὲ μόνη σου ὅ,τι σοῦ ταιριάζει καλλίτερα.

Δουξ τῆς Κεφαλληνίας, ὠραία καὶ εὐγενὴς ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ δυστυχῶς χρηματικὰ λαχεῖα δὲν ἐπιτρέπονται ὑπὸ τοῦ Νομοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. — Οἱ τόμοι τῶν Βραδείων, κατὰ τὸν κανονισμόν, δὲν ἀνταλλάσσονται. Ἀλλως τε τὸ Σῆμα, ποῦ θὰ ἤθελες ἀντὶ αὐτῶν, δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ Βραδεῖα.

Μάθετε ὅλοι, ὅτι τὸ Σεντιμεντὸν Ἑλληνόπουλο (Γ. Κωστής) δὲν ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάκια ἢ Ἀγγελία ἐκείνη ποῦ εἶδατε εἰς τὸ βον φύλλον (Θ, 104) ἐδημοσιεύθῃ κατὰ λάθος.

Μυροβόλον Ἰον, ἡ παλαιὰ μου φίλη Μέλ-λουσα Καλλιτέχνης εἶνε ἡ Ἑλένη Γ. Λαμπρίου, ἡ ὁποία ὄλονεν σπουδάζει ἀνώτερα μουσικὰ μαθήματα εἰς τὴν Λεϊψὶν. Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ ποῦ ὑπόσχῃσαι ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά.

Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 7ον φυλλάδιον, Δόξα τῆς Ἑλλάδος. Προσπάθησε, κοπίσσε, καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἀναδειχθῇς. Εἰπὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πάλασαν καὶ εἰς τὸ Ἐνδοξὸν Μέλ-λον, ὅτι πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ γραμματάκια τῶν καὶ ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἂν μοῦ γράψουν συχνά, ὅπως καὶ σὺ.

Ἀπολιμνίαν καὶ φόδον μήπως γράψῃς ἀνοσίας κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ μαζὶ μου, Προσοδοκαμένη Ἑλευθερία. Εἰπὲ εἰς τὴν σάν μητέρα. Φοβάσαι ποτὲ νὰ γράψῃς ἐπὶ τὴν μητέρα σου ; Ἀφίνω δὲ ὅτι κανένα λόγον δὲν εἶχες νὰ φοβηθῇς, καὶ ἡ πιδ ξὴν ἂν ἤμουν, διότι πραγματικῶς γράφεις ὠριότητα.

Πολὺ εὐμορφὸν, Δάφνι τοῦ Πηνειοῦ, μοῦ περιγράφῃς τὰ χιόνια σας καὶ τοὺς χιονοπολέμους σας. Πολὺ γρήγορα, ἴσως καὶ εἰς τὸ προσεγὲς, θὰ δημοσιεύθῃ ἡ λύσις τοῦ Προβλήματος τῶν Συνδυασμῶν. Φίλησε μου τὰ δελφάκια.

Ἀθάνατος Ἑλλάς, Νικηφόρος Οὐρανέ, Λιμὴν Χίου, συγχαρητήρια διὰ τὰς λαμπρὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας «Χαίρῃ Δράστῃ», καὶ θερμότητας εὐχαριστίας διὰ τὰ ἑσπατάσματα καὶ τὰς ἐνεργείας. Γνωρίζουσα τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σας, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ συνενόησας τὰς προσπαθείας σας διὰ νὰ κάμειτε κάτι καλὸν καὶ γενναῖον. Εὐγὲ ! Ὅλαι αἱ παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν καὶ ὁ κ. Π. σᾶς ἔγραψε ἰδιαιτέρως.

Δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι ἦσαν ἀσθενής, Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ὑπέθετα ὅτι μ' ἐλησμονήσῃς, διότι γνωρίζω τὴν ἀγάπην σου. Ἀπέδιδά τὴν σιωπῇ σου εἰς τὰ πολλὰ μαθήματα. Χαίρω διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς υγείας σου καὶ διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου «Στίες». Τὸ ψευδώνυμον ἐνεκρίθη.

Εἰς τὴν ἀπάντησίν μου τοῦ 7ου φύλλου πρὸς τὸν Κανδανολόκον, ἐκ παραδρομῆς ἐγράφη ὅτι ὁ Κ. Π. εἶχε συστηθῇ ὡς ἄπορος ὑπ' ἀριθ. 43, ἐνῶ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συστή-θοντος ὑπ' ἀριθ. 61. Τὸ λάθος τοῦτο ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀσημαντόν, πρέπει νὰ διορθωθῇ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ Φάουρ Μυτιλήνης, ὁ ὁποῖος εἶχε συστήσῃ τὸν ὑπ' ἀριθ. 43 ἐν πλῆρει γνώσει αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἐνῶ ὁ ἐν ἀγνοίᾳ του φαίνεται συστηθεὶς εἶνε ὁ ὑπ' ἀριθ. 61.

Κ' ἐγὼ συμφωνῶ μὲ τὴν μαμμά σου, Νεαρά

Ἑλληνίς, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρέπει νὰ τὴν θεωρῇς εὐτυχιστάτην, ὅχι μόνον διότι ἔλαβες τοὺς τόμους μου, ποῦ σ' ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃς τοὺς πόνους ; ἀλλὰ καὶ ἀκόμη διότι ἀπηλλάχθης, ἔστω καὶ ἐπιδύνας, ἀπὸ τὰς ρίζας ποῦ σ' ἐδασάνιναν. Ὅπως δὲ ποτε, εἰμαι πολὺ εὐτυχής, ποῦ σοῦ ἐχρηστίευσαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὡς...παυσώδυνον.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΠΟΡΩΝ

Πρώτη-πρώτη φέτος ἐνθυμήθη τὸ λησμονημένον Ταμεῖον τῶν Ἀπορῶν ἢ Προσοδοκαμένη Ἑλευθερία, ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε δι' αὐτὸ φρ. 2. Ἐλπίζω τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τῆς νὰ μιμηθῶν καὶ ἄλλοι φίλοι μου, ὥστε ταχέως νὰ δυνήθω νὰ ἐγγράψω δι' ἐν ἑτοῖς ἓνα ἢ καὶ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἡδὴ συστηθέντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων ἀπορῶν. Διότι, καθὼς γνωρίζετε, αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ Ταμεῖου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε δεκτὰ καὶ τὰ μικρότερα ποσά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς : Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτά ἡ λέξις.—Προτείνοντες μόνον οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-σεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : τὸ Μαγευτικὸν Δάος (0) μὲ Μαγαρωμένον Βασιλῆαν, Ὑμνον τῆς Ἑλευθερίας, Κυνηγόν τῆς Ἑσθμῆς — ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος (0) μὲ Κάρολον Δὲ Μόρ, Πρόδον τῆς Διαπλάσεως, Μαγαρίαν τοῦ Φόουστ — ἡ Νεαρά Ἑλληνίς (0) μὲ Ἰδανικὴν Μορφήν, Ἰδανικὸν Μειδιάμα, Πονεμένον Διαβήτην, Ἐθνομάρτυρα, Βασιλοσάν τοῦ Κάλλους, Ταπεινὸν Κύριον, Μεγεθέδιο Μπουκετάμι — τὸ Ζιζάνιον Σμύρνης (0) μὲ Δὸν Ἠλίαν Κολοκύθαν, Λέραν τοῦ Διαβόλου, Καπετὰν Φασαρίαν, Πειρακτικόν, Διαβολοχωιόπουλο — ἡ Ὁραία Συμνοπούλα (0) μὲ Ἀντοκράτειραν τῶν Βαλκανίων, Ἀποριν τοῦ Βοσπόρου, Ἑλληνικὴν Καλλονήν, Ἰδανικότητα, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο.

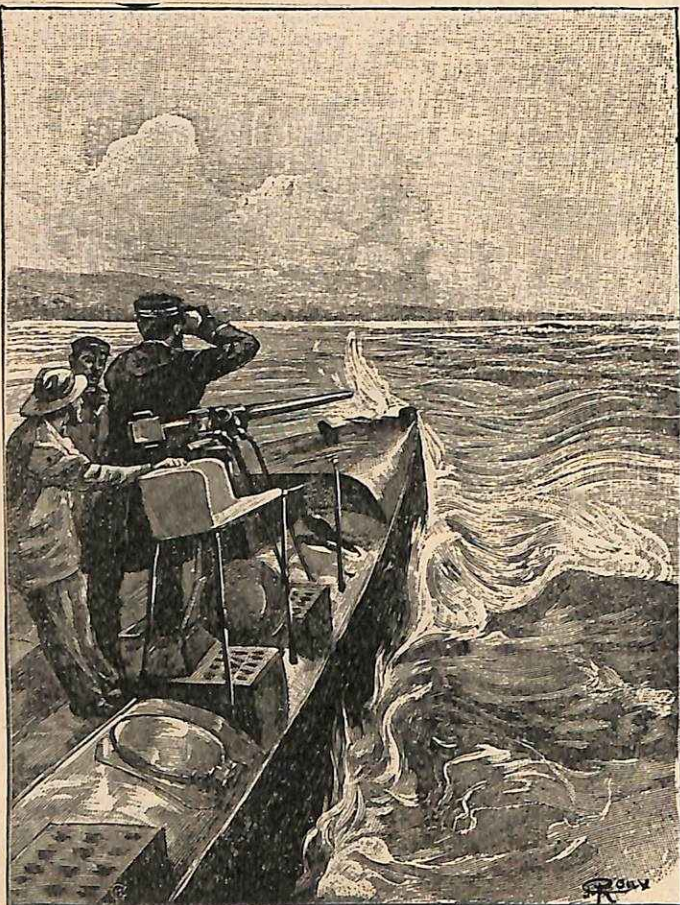
ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρευα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Τὰ περυσινὰ ψευδώνυμα. — Ὑπὲρβου-μίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουσι νὰνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου τοῦ βραδύτερου. Διότι, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἰοῦντοτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντὰ τὴν ἐγκρίσιν.

Νέα ψευδώνυμα : Ἀρχαῖος Σααρτάτης, α. (Β. Χ.) Γλυκία Ἑλλάς, α. (Σ. «Στίες»), Δουξ τῆς Κεφαλληνίας, α. (Κ. Δ.) Σοφὸς Σολομών, α. (Κ.) Προσοδοκαμένη Ἑλευθερία, α. (Β. Β.) Σελήνοφωστο Ἀχινοῦ, α. (Κ. Δ.) Μεγαλοεργὸς Πατρις, α. (Κ. α.) Δελα-μύλ, α. (Κ. α.) Κομητικὸς Ἀσιμῶν, α. (Κ. α.) Ζήτω ἡ Ἑνωσις, α. (Κ. α.) Ἰονίς, α. (121) Ζήτω ἡ Ἑνωσις, α. (Κ. α.) Αἰὶα τοῦ Βασιλικοῦ, α. (Κ. α.) Βυζαντινὴ Ἀνδρῶν, α. (Μ. Μ) Μίτης Ζέας, α.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Νικηφόρος Οὐρανός, α. Ἐθνικὸς Ὑμνος, α. Ἰατροὶ τῶν Σοφῶν, α. Πνοὴ Ψυχορραγούντος Ἀγγέλου, α. Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας, α. Ἀ-

«Τὸ ζῶον ἐμακρόνθη ἐκτὸς βολῆς καὶ ἡ ἀπόπειρα ἐματαιώθη...» (Σελίς 81, στ. α'.)

ἡμέραν τῶν ἀγώνων τῆς Αὐτοκινήτικῆς Λέσχης...

— Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἔβγαλες, Σπρόκ ;..

— Μάλιστα, κύριε Οὐάρδ.

Τὸ συμπέρασμά μου τῶντι ἐπεβάλλετο. Ἐὰν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος θερμαστής εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ἐὰν εἶχεν ἀπολεσθῇ μὲ τὴν μηχανὴν του εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Μίσιγαν, ἔπρεπε νὰποσπᾶσωμεν, ἀντὶ πάσης θυσίας, τὸ μυστικὸν τοῦ ὅχι ὀλιγώτερον μυστηριώδους θαλασσοπόρου, καὶ νὰ εὐχηθῶμεν νὰ μὴ βυθισθῇ καὶ αὐτός εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, πρὶν τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Μήπως τὸ συμπερὸν κάθε ἐφευρέτου δὲν εἶνε τὸ νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν ἐφευρεσίην του ; Καὶ μήπως εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπως καὶ εἰς κάθε ἄλλο Κράτος, δὲν θὰ εὕρισκε τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξήτει ;

Δυστυχῶς, ἐὰν ὁ ἐφευρέτης τῆς κατὰ ξηρὰν μηχανῆς διετήρησε μέχρι τέλους τὸ ἠνδρόνιό του, δὲν ὑπῆρχε φόβος μήπως καὶ ὁ ἐφευρέτης τῆς θαλασσίας

τομήτος Κρής, α. Δημονημένη, κ. (καί
δὲ Δημονημένος ὅπως ἐτυπώθη κατὰ λά-
θος εἰς τὸ Τον φύλλον.) Κήρυξ τοῦ Δικαίου, α.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της : Παρνασσὸν (ζητηθέντα φυλλάδια ἔστει-
λα) Ἐθνικὴν Ἀγαγένησιν (βραβεῖον ἔστειλα
ἀν' ἑλᾶβα Συλλογὴν σου, δὲν ἐνθυμούμαι καὶ
οὔτε ἔχω καιρὸν τώρα νὰ ψάξω· περίμενε ἕως
νὰ τελειώσῃ ὁ πρῶτος γύρος) Εἶμαι Ζακυν-
θία (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶθωμά· εἴ-
μαι βεβαία, ὅτι ἡ νεαμὰ φίλη θὰ εὐχαρι-
στηθῇ πολὺ) Χιονομένην Στέγην (ἔστειλα
χαίρω πολὺ ποῦ σ' ἐνθουσιάζουν τὰ νέα μας
μυθιστορήματα) Κυανοῦν Δοχοφόρον (ἡ ἐ-
πιστολή σου ὠραυτᾶτή· τώρα γνωρίζω διατί
ἐπρωτίμησες αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον· ἀλλ' ἄρα
γε οἱ ἰδικοί μας Εὐζώνοι δὲν εἶνε ὠραυτέρου
ἀπὸ τοὺς Ἀγγίλους Δοχοφόρους;) Ἀνεμώ-
νην τὴν Πατησίον (σιγά-σιγά θὰ συνειθίσῃς
εἶσαι μικρὰ ἀκόμη διὰ νὰ τὰ ἐννοήσῃς καὶ νὰ
τὰ εὐρίσκῃς ὅλα) Τερπουσαν Πανσέληνον
(χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ· εὐχομαι τώρα
νὰ δυναμώσῃς γρήγορα καὶ νὰ μοῦ γράψῃς
τακτικά) Ποδόρονη Ἀχιλλεῖα (ἔχει καλῶς)
Ἐορτὴν τῆς Σημαίας (ἔλαβα ὀνόματα, ψευ-
δώνυμα, διευθύνσεις, χωρὶς ἄδειαν, δὲν ἀνα-
κοινῶ) Δοῦκα τῆς Σπάρτης (εἰς τὸ Ταχυ-
δρομεῖον πρέπει νὰ παραπονέθῃς, ἀν' δὲν σοῦ
φέρῃν ὁ διανομέας τὸ φύλλον εἰς τὴν οἰκίαν
σου) Νικηφόρον Οὐρανὸν (τὸ λάθος ἐδιορ-
θώθῃ· εὐχαριστῶ πολὺ) Τερπικέρανον Δία
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Αὐστριακὸν Στόλον (ἔ-
στειλα) Ἀῦραν τοῦ Πηλίου (εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὰς εὐχάς) Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἐθνους
(εὐχαριστῶ ἐπίσης· ἡ παραγγελία σου ἐξετε-
λέσθη) Ἀντίβαν τὸν Καροχδόσιον (ἔχει κα-
λῶς· προσπαθῆς νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃς)
Μυτιληνόπουλο (ἔστειλα τὸ ἐπιστραφέν ὄν)
Δοξασμένο Εἰκοσιένα (πολὺ ἐνδιαφέρουσαι αἱ
πληροφορίαι σου· κάμε λοιπὸν γρήγορα νὰ
τελειοποιηθῇς εἰς τὰ γαλλικά) Δεκαπενταετῇ
Πλοιαρχὸν (ἐλήφθησαν) Κορυδαλὸν τῆς Λέ-
σβου (μὲ ἕνα λάμβδα γράφεται ὁ κορυδαλός·
ναί, εἰς τὰς ἀγγελίας μετρεῖται καὶ ἡ ὑπο-
γραφή) Ἡλιακὴν Ἀντίνα, (εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὸ ξεσπᾶθωμά· ὥστε ἐθαυματούργησες ὁ
Ἰακωβάκης, ἔ;· κάλυμμα ἔστειλα) Ἑλλη-
νίδα Συμφορὰν (ἔστειλα τὸ ἀπολεσθὲν Τον
ἐκ νέου· εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ φα-
νερόναι ἡ ἐπιστολή σου) Μαγευτικὸν Δάσος
(ἐπίσης· κάλυμμα τοῦ 1908 ἔστειλα· προσ-
πάθει πάντοτε, καὶ κάποτε θὰ ἐπιτύχῃς νὰ
ξεσπᾶθῇς) Ἑργον Ἀυτοκρατορὸς (ἔστειλα
καὶ περιμένω) Ἀθαν. Παύλ. (βέβαια, κατὰ
τέτοιον θὰ συνέβῃ) Ἀρχαῖον Σπαρτιάτην (τώρα
θὰ τὰ λαμβάνῃς τακτικά· μὴν ξεχνᾷς νὰ μοῦ
γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου) Κήρυκα τοῦ
Δικαίου (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα) Φιλὶ τῆς
Μάννας (δὲν πειράζει διὰ τὸ ψευδώνυμον· χά-
την τὴν Λύσεων ἔστειλα· ἴσως ὁ βιβλιοδέ-
της θὰ ἡμπορέσῃ νὰ σοῦ διορθώσῃ τὸ κά-
λυμμα) Νιφάδα, Γόησαν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Φε-
βρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Παι-
ραιῶς μέχρι τῆς 24 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἑ-
παρχιῶν μέχρι τῆς 7 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἑ-
ξωτερικοῦ μέχρι τῆς 24 Μαρτίου.

85. Συλλαβόγραφος

Με τοῦ γέλωτος τὸν ἦχον
Δυὸ συνδέσμους ἀν' ἐνώσεως,
Τῆς Ἀσίας γνωστὴν χώραν,
Γραφικὴν, θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Νίνας Ἀλαφοῦζου

86. Μεταγραμματισμός

Τῆς ἀμπέλου προϊόν.
Ἐνα γράμμα του ἀν' ἀλλάξῃ,
Σκεῦός τι οἰκιακὸν
Εἰς τὴν μέσσην θὰ πετάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δυνάμεως τοῦ Πνεύματος

87. Ἀναγραμματισμός

Ἐνα υἶόν τοῦ Ἰακωβ
Ἀν' ἀναγραμματίσῃς,
Ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν,
Ἡ τῶν τυράννων τῶν Θηβῶν,
Γνωστὸν σου θάπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξῆς

88. Ἀστὴρ

★ ★ ★ Νάντικατασταθούν οἱ ἀ-
★ ★ ★ στερίσκοι διὰ γραμμάτων
★ ★ ★ οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκε-
★ ★ ★ ται : καθεὶς ἀρχαῖος θεὸς
★ ★ ★ ἐκ τῶν δώδεκα ὀρίζοντιως
★ ★ ★ μυθολογικὸν πρόσωπον, θε-
★ ★ ★ ὄτης τῶν δασῶν· διαγωνίως
δε, διάστημα γυνὴ ἀρχαυότητος καὶ πόλις
τῆς ἀρχαίας Περσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Θ. Μητσάκου

89. Ἐπιγραφή

Η Δ Α Ν Α Φ Ε Μ
Σ Ι Ε Ν Ο Υ Ν Η
Σ Ι Ο Ρ Μ Ι Δ

Ἰδοῦ καὶ μιὰ Ἐπιγραφή
Ποῦ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς

90—94. Μαρίκον Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνός συμφώνου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄλλαι τόσαι :

εἰς, νέος, οὗς, ἄνθος, Πάρις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπελευθερωτοῦ τῆς Μακεδονίας

95—97. Λογοπαίγνια

- 1.— Ποία Λεῖα, βράζουσα, εἶνε Κράτος ;
- 2.— Διατί ἕνα παιδί χωρὶς χέρι, θὰ τὸ
ἔτρωγον τὰ ζῶα ;
- 3.— Εἰς ποῖαν πόλιν πηγαίνει κανεὶς ἔφιπ-
πος ;

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Πέμπτου

98. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς.

Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν παροιμιώδη χώραν τῆς Ἀ-
σίας, τίτλον περιφήμου ἐλληνικῆς κωμῆδος :
1, Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀφρικῆς. 2, Βασι-
λεὺς τῆς Περσίας. 3, Ζῶον πονηρόν. 4,
Γεωμετρικὸν σχῆμα. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκὸ Χαμόγελο

99. Μικτόν.

αα - τ - η - τχς

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Θεοδοσίου

100. Γεῖφος.

	1		
τί, τί, τί,	1	1	
τί, τί, τί,	1	η	1
	1	αφ	1
	1		

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀράχνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4.

24. Ἀντιγόνη (ἀντί, γόνυ.)—25. Λαμία
(λα, μί, α.)—26. Θῶς - φῶς - Κῶς - ἔως -
πῶς.—27. Ἀρετὴ - ἔτη.

28. Κ Ο Υ Σ Ε Μ
Ο Υ Σ Ε - Π Ι - Κ Ο Σ
Δ Ε Ρ Ο Σ Ε Μ - Π Ι - Σ Τ Ο - Σ Υ - Ν Η
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ Κ Ο Σ - Σ Υ - Φ Ο Σ
Ι Ε Ρ Ο Σ Υ Λ Ο Σ Ν Η

30. Ὡδινεν ὄρος καὶ ἔτενε μὺν. (ὥδινεν

= ὄλων ΕΝ ΙΔΩμεν. ὄρος=οὔτοΣ Ο ΡΟμ-
bos... καὶ = μΙΑ Κήμηλος. ἔτενε=πλῆ-
ΚΕΤΕ... μὺν=πᾶσιν ΥΜῖν.)—31. ΝΕΑ-
ΠΟΛΙΣ (Νεφρός, Ἀνάφη, ΠΟσειδών,
ΛΙΣγος.)—32. Διδάσκει καὶ μάνθανε τὸ ἀρι-
στον.—33. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ (οὐφ-
ρῶν-τ' εἰς ὑπὸ - κλειδί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τραγιάσκαν Φιλοπάτριδος. ἔσο ἀπαθὴς
καὶ ἀνταπόδιδε τὰ ἴσα. «Μὴ μου τοὺς
κύκλους τάραιτε !» — Μενεξεδένιο Μπου-
νετάκι. (Θ, 135)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια
πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη.
Διεύθυνσις : Ἀθ. Π. Βασιλόπουλον, Τύρ-
ναβον. (Θ, 136)

Δ ἔχομαι δελτάρια· ἀποστέλλω γραμματό-
σημα. — Georges Doubledes, rue
Balouk-Bazzar, Brousse (Turquie) (Θ, 137)

Ἰ δρύθῃ ἐν Χίῳ Σύλλογος «Χιακὴ Δραῖσις».
Σκοπός : Ἐθρύνειν ξεσπαθώματος καὶ ἐγ-
γραφὴ ἀπόρων. Πρόεδρος : Ἀθάνατος Ἑλ-
λάς. Λοιποὶ συνεργαῖται ἐκ τῶν θερμότερων
Διαπλασιομανῶν, ἦτοι : Νικηφόρος Οὐρα-
νός, Λιμὴν τῆς Χίου, Ρεμβασμός, Κυρία
Παράξενη, Ναύαρχος Σαλαμίνος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.
Μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι δεκτοὶ πανταχόθεν.
Μηνιαῖον ἐπιχορήγημα πεντηκοντάλεπτον.
Διεύθυνσις : Δνίδα Ἰωάνναν Χρυσκίνη. Χίον.
(Θ, 138)

Α νθος Χίου, Ἐθνικὸν Στόλον, ἀγαπητά
μας ἐξαδέλφια, ἐγκαρδίως συλλυπού-
μεθα ἐπὶ ἀπωλείᾳ φιλάτου Πατρός. — Ἀθά-
νατος Ἑλλάς, Κυρία Παράξενη. (Θ, 139)

Τ ῶ ἐορτάζοντι Ἑλλήνι Βουλγαρομάχῳ
στέλλω ἀνθοδέσμην εὐχῶν ἐγκαρδίων.
— Κορυδαλὸς τῆς Λέσβου. (Θ, 140)

Κ ρίμα στὴν ἐξυπνάδα σου, Ὑμνε τῆς Ἑ-
λευθερίας. Ζῆς καὶ στὰς Ἀθήνας !
καὶ δὲν ἐκατάλαβες τὸ ἐκλογικὸν τρίτον ποῦ
σοῦ ἐπαίγῃ ! Τὸ γραμματικὸν ἐκεῖνον (Θ, 111)
ὕπ' ἐμοῦ γραφέν, ἡτοίμασε τὸν ἀσφαλὲς τά-
φον τοῦ κόμματός σου ! Διγὴ ὑπομονή...
τάποτελέσματα θὰ σ' ἐξυπνήσουν τοῦ ληθάρ-
γου. — Εὐχὴ τῆς Μάννας (Μανσούρα) (Θ, 141)

Μ αργαρίτα Φάουστ, αἱ μαργαρίται στέ-
φουν τὴν Δόξαν ; ἡ ἡ Δόξα τὰς μαρ-
γαρίτας ; Οὐκ ἀρξασθαί μοι δοκεῖ ἄπορον
εἶναι, ὦ Μαργαρίτα Φάουστ, τὰ περὶ Δόξης,
ἀλλὰ παύσασθαί λέγουσα. — Μενεξεδένιο
Μπουνετάκι. (Θ, 142)

Θ εἶα Ἑνρή ! Τσίτη πρίτ ! Σύμβουλοι καὶ
Συντροφῆ ! Ἡστριψέ σας ; ! Ἀλλή
μιά φορά ἀν' πανηγυρίσσετε... λαθρεμπορικὴν
ἀφίξιν ἀνεψιῶν, γκρέμνησθε τὸ σπιτί ! Ἐν ἦταν
σεισμός, καλὲς αἰεῖ ! Μὲν ὁ Ἑεροφιλίσσοφος
ἡχόρευεν συρτό ! Ἀντίο ὀργανέττο ! ! — Ἀ-
νοικτόκαρδῃ Χελίδα. (Θ, 143)

Α νταλλάσσω ταχυδρομικά δελτάρια παν-
ταχόθεν. Διεύθυνσις : Mr Georges
Kyrilaghitsis, Presses Libres Horemi-Be-
nachi, Minet - el - Rassal, Alexandrie
(Egypte). (Θ, 144)

Ε ὕχαριστῶ θερμῶς φιλάτην Βασιλόπαιδα
δι' ἀδελφικὰς περιποιήσεις ὧν ἔτυχον
παρ' αὐτῇ φιλοξενούμενος, ὡς καὶ ἀγαπητὰς
Ἰδανικότητας, Ματαιώτιδα Λιμὴν καὶ
Πλάτανον, διὰ τὰς ὥρας ὥρας ποῦ μ' ἔκα-
μαν νὰ διέλθω. — Βαρώνος Σκαρβίνα.
(Θ, 145)